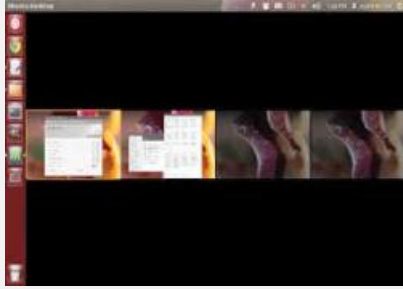

اوبونتو رنگ عوض می‌کند

رابط کاربری اوبونتو را می‌توانید بدون کوچک‌ترین خرابی و خیلی آسان پیکربندی کنید. MyUnity نام نرم‌افزاری است که می‌تواند رابط کاربری اوبونتو را سفارشی کند.

این نرم‌افزار بسیار ساده و مطمئن است و در مخازن پیش‌فرض نرم‌افزاری اوبونتو قرار گرفته است. شاید تنها ایرادی که بتوان به یونیتی گرفت عدم قابلیت سفارشی‌سازی کامل آن باشد. در آخرین نسخه یونیتی، گزینه‌های سفارشی‌سازی آن قابل مقایسه با KDE4 یا گنوم 2 نیست. نرم‌افزارهای زیادی از جمله Compiz Configuration Settings Manager وجود دارد، اما این نرم‌افزارها ممکن است به پایداری سیستم لطمه بزنند. مای یونیتی نرم‌افزاری است که میان دو دسته نرم‌افزارهای همه فن حریف سفارشی‌سازی و نرم‌افزارهای پیش‌فرض اوبونتو قرار می‌گیرد و بهترین‌های هر دو دسته را در خود جا داده است. استفاده از فونت‌های سفارشی و مرتب‌سازی دسکتاپ‌های مجازی از قابلیت‌های بسیار پیش‌پافتاده این ابزار است. استفاده از مای یونیتی برای شروع بهتر است نام این نرم‌افزار را در Ubuntu Software Center جستجو و نصب کنید. رابط کاربری این نرم‌افزار متعارف نیست و در جایی که قرار است تب‌های استاندارد قرار داشته باشد، بزرگی قرار دارد. البته استفاده از آن پیچیده نیست، کافی است بخشی که می‌خواهید تغییرات را در آن انجام دهید، انتخاب و سفارشی کنید. تغییرات فوراً قابل مشاهده خواهد بود. برای شروع نگاهی به قابلیت‌های کلی این نرم‌افزار می‌اندازیم. لانچر می‌توان رنگ پس‌زمینه لانچر را تغییر داد. همچنین اندازه و میزان شفافیت آن نیز قابل تغییر است. با خاموش کردن گزینه Highlighting، رنگ آیکون‌های لانچر غیرفعال می‌شود. همچنین انیمیشن لانچر را می‌توان با مخفی کردن آن یا شیوه نمایش آن هنگام باز شدن برنامه تغییر داد. داشبورد می‌توان گزینه نرم‌افزارهای در دسترس و نرم‌افزارهای اخیر را از منو حذف کرد. همچنین جلوه «محو» را می‌توان حذف کرد چرا که این جلوه به توان پردازشی و گرافیکی نیاز دارد. در نهایت می‌توان اندازه داشبورد را مطابق محیط مناسب دسکتاپ، نت‌بوک یا خودکار تغییر داد. خود پنل را نمی‌توان خیلی سفارشی کرد، بلکه می‌توان آن را شفاف کرد و اجازه داد هنگام ماکسیمایز پنجره‌ها نیز شفاف بماند. دسکتاپ به‌طور پیش‌فرض هیچ آیکونی در دسکتاپ اوبونتو وجود ندارد. می‌توان این قابلیت را تغییر داد. همچنین انیمیشن پنجره‌ها و تعداد دسکتاپ‌های مجازی و شیوه ترتیب‌بندی آنها را می‌توان در این پنل تغییر داد. با کمک این قابلیت می‌توان روی تعداد و محل دسکتاپ‌های مجازی کنترل بیشتری داشت. بخش فونت‌ها و تم‌ها خیلی واضح و کار آنها مشخص است. مای یونیتی البته برای پیکربندی همه قابلیت‌ها نیست، ولی برای شروع بسیار مناسب است. فدورا جا پای مایکروسافت می‌گذارد فدورا سیستم آپدیت جدیدی معرفی کرده است که شباهت زیادی به ویندوز و OS X دارد؛ با آن‌که به‌روزرسانی‌های زیادی از طریق سیستم به‌طور خودکار نصب می‌شود و نیازی به ریپوت نیست، اما آپدیت‌هایی که نیاز دارد سیستم را ریستارت کند، در مودی خاص اجرا خواهد شد. این سیستم آپدیت که آفلاین آپدیت نام دارد، همانند آپدیت‌های ویندوزی در پس‌زمینه به‌طور خودکار دانلود می‌شود و وقتی آپدیت آماده نصب بود، به کاربر خبر می‌دهد. این آپدیت‌ها سیستم را دوباره بوت کرده و به حالت خاصی می‌برد تا با کتابخانه‌ها و کدهایی که در حال حاضر روی سیستم اجرا می‌شود تداخل نداشته باشد و روند آپدیت بهتر پیگیری شود. این سیستم آپدیت قرار است به‌طور پیش‌فرض در فدورا 18 تعبیه شود. پیکربندی sudo در اوبونتو همانند بیشتر ابزارهای لینوکسی، sudo هم قابلیت پیکربندی زیادی دارد. می‌توان دستورهای خاصی را با کمک sudo اجرا کرد، بدون آن‌که نیازی به وارد کردن رمز باشد یا می‌توان به کاربران اجازه داد تنها فرمان‌های خاصی را اجرا کنند و... ابزار sudo از طریق فایل `/etc/sudoers` تنظیمات خود را می‌خواند. این دستور باید با کمک دستور `visudo` ویرایش شود. `Visudo` سینتکس فایل را هم چک می‌کند و اجازه نمی‌دهد فایل خراب شود. در ادامه چند کار را که می‌توان با این فایل تنظیمات انجام داد، با هم بررسی می‌کنیم: دسترسی دستور `sudo` به کاربران شناسه کاربری که هنگام نصب اوبونتو می‌سازید، به‌طور خودکار یک اکانت Administrator به حساب می‌آید و قادر به اجرای دستورهای `Sudo` خواهد بود. هر شناسه کاربری که بعد از آن بسازید، می‌تواند کاربر استاندارد یا کاربر ادمین باشد. کاربران استاندارد قادر به اجرای دستور `sudo` نیستند. برای این کار باید ابزار `Ubuntu User Accounts` را باز کنید و به کاربر مورد نظر دسترسی `Admin` بدهید. فراموشی رمز توسط `Sudo` بعد از تایپ هر بار دستور `sudo`، این ابزار تا 15 دقیقه رمز را حفظ می‌کند که مجبور به تایپ دوباره آن نباشید. اگر می‌خواهید سیستم خود را برای چند دقیقه در اختیار فرد دیگری بگذارید و نگران رمز خود هم نباشید، بهتر است دستور زیر را وارد کنید: `Sudo k:` پرسیدن همیشگی رمز اگر ترجیح می‌دهید برای حفظ امنیت، همواره رمز را وارد کنید، می‌توانید سیستم ذخیره رمز را به‌طور کلی غیرفعال کنید. برای این کار دستور زیر را وارد کنید: `Sudo visudo` برخلاف آنچه از نام دستور `visudo` بر می‌آید، این دستور از ادیتور `nano` به‌جای `vi` استفاده خواهد کرد. دستور زیر را در انتهای فایل وارد کنید: `Defaults timestamp_timeout=0` برای ذخیره فایل کلید تریبی `Ctrl+O` سپس `Ctrl+W` را بزنید. همچنین با تغییر میزان `timestamp_timeout` می‌توان زمان ذخیره‌سازی دستور را تغییر داد. مثلاً `timestamp_timeout = 5`، رمز عبور را برای پنج دقیقه در خود نگه می‌دارد. نرسیدن رمز اگر مطمئن هستید که فقط خودتان از سیستم استفاده خواهید کرد، می‌توان با اضافه کردن خط زیر به فایل `sudoers` اجازه داد تمام دستورهای `sudoers` بدون پرسیدن رمز و با دسترسی `root` انجام شود. `ALL=(ALL) NOPASSWD: ALL` می‌توان با اضافه کردن عبارت `sudo` به جای `username`، به‌جای این‌که تنها به یک کاربر اجازه اجرای فرمان‌ها را بدهید، کل گروه مدیران را آزاد بگذارید. دستور بالا به شکل زیر تبدیل خواهد شد: `ALL=(ALL) NOPASSWD:ALL%` `sudo` اجرای دستورهای خاص بدون رمز عبور همچنین می‌توان به جای اجرای تمام

دستورها، تنها بخشی از آنها را به کاربران اجازه داد. مثلا برای این که اجازه بدهیم کاربران معمولی بدون نیاز به دسترسی ادمین بتوانند سیستم خود را خاموش کنند یا از apt-get استفاده کنند، از دستور زیر استفاده می‌کنیم: `username ALL=(ALL) NOPASSWD: /usr/bin/apt-get,/sbin/shutdown` روش صحیح‌تر به کارگیری از این قابلیت آن است که به جای اجرای همه دستورها، فهرستی از موارد مجاز درست کنیم که به کاربران استاندارد بتوان آنها را نسبت داد. برای این کار، عبارت زیر را در فایل اضافه کنید. منظور از `standarduser`، نام کاربری شخص مورد نظر است. `standarduser ALL=/usr/bin/apt-get,/sbin/shutdown` با کمک دستور زیر می‌توانیم بفهمیم این کاربر چه دستورهایی را می‌تواند اجرا کند: `sudo -U standarduser` گزارش‌گیری از عملکرد Sudo تمام دسترسی‌های `sudo` را می‌توان با کمک اضافه کردن دستور زیر، گزارش‌گیری کرد. این گزارش‌ها در محلی مثلا با عنوان `var/log/sudo/` اضافه می‌شود. می‌توان هر مسیری را برای خروجی گزارش مشخص کرد: `Defaults: sudo logfile=/var/log/sudo` `sudo cat /var/log/sudo` داشته باشد، می‌تواند فایل `sudoers` را حذف یا ویرایش کند. کاربر آن موقع می‌تواند با کمک دستور `sudo` به اجرای دستورهایی بپردازد که در گزارش قرار نمی‌گیرد و نمی‌توان آن را رهگیری کرد. سیستم گزارش‌گیری وقتی مفید است که با محدودیت سفت و سخت دسترسی کاربران به محیط‌های غیرمجاز همراه باشد. (جام جم - ضمیمه کلیک) محمدرضا قربانی